

være nogen Anledning for mig til nærmere at dvæle derved. Vi hørte Alle, det er jeg vis paa, dette Foredrag af den høitærede Finantsminister med Opmærksomhed, og jeg tror tillige, at vi hørte det med Billigelse. Særlig føler jeg mig opfordret til at takke den høitærede Finantsminister for hans Udtalelser med Hensyn til Lovforslaget § 8. Om end denne Paragraf nu staar noget tilbage i Retfærdighed og Billighed i Sammenligning med et Forslag, der i forrige Samling forelaa i dette Thing, saa taler jeg dog, som sagt, den høitærede Finantsminister, fordi han har udtalt sig til Bedste for Paragrafen, hvorved en Tilbagevirkning af en Lov som den her foreslaaede bliver afftaaren. Jeg føler mig overbevist om, at den høitærede Finantsminister har fundet Sympathi hos det store Flertal af Thingets Medlemmer, naar han udtalte sig imod en saadan Tilbagevirkning. — Men for Øvrigt vil jeg ikke fragaa, at det vilde have været mig meget kjær, om den høitærede Finantsminister paa en mere bestemt Maade havde udtalt sin Stilling ligeoverfor det foreliggende Lovforslag. Den høitærede Finantsminister udtalte vel gjentagne Gange snart om en, snart om en anden Bestemmelse i samme, at han ikke kunde billige den, at han ikke vilde tilraade den eller noget lignende; men vi hørte ikke af den høitærede Finantsminister nogen bestemt Udtalelse om, hvorvidt han eller Regjeringen vil gaa ind paa det foreliggende Lovforslag i den Skikkelse, som det nu har. En saadan Udtalelse vilde ganske vist ikke udøve nogen Indflydelse f. Ex. paa min Stilling til Sagen — thi jeg gaar dog i ethvert Fald ikke ind paa dette Lovforslag. —, men jeg tror, at det vilde være ønskeligt, at der forelaa en bestemt Erklæring fra Regjeringen om dens Stilling i saa Henseende, om hvorvidt den vil modtage Forslaget eller ikke.

Det er saa sjældent, at jeg har nogen sær Fornøielse af, hvad det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Rasmussen) yttirer, at jeg øns-

sker udtryffeligt at konstatere, naar dette en Gang undtagelsesvis finder Sted, og jeg vil derfor udtryffeligt udtale, at jeg i Dag var meget nær ved at være enig med det ærede Medlem i det Væsentlige af, hvad han sagde. Det ærede Medlem lagde ikke stærk Vægt, sagde han, paa Pensionernes Størrelse — og overensstemmende hermed siger jeg: „Ead os altsaa se bort derfra“ —, men derimod mente det ærede Medlem, at der kunde være Anledning til at lægge større Vægt paa et andet Punkt i Lovforslaget, det nemlig, som angaar Afstedigelsen af Embedsmænd, hvis Embedsførelse ikke har været forsvarlig. Ogsaa dert er jeg enig med det ærede Medlem, idet jeg tror, at der er al Grund til netop at lægge stor Vægt derpaa. Der er nu en uheldig Tilstand tilstede i denne Henseende, hvilken er fremkaldt ved de gjældende Bestemmelser i Pensionslovene af 1851 og 1858 i Forbindelse med en Høiesteretsdom af 19de November 1862. Det er derefter meget vanffeligt for Regjeringen, uden at give Afsted med fuld Pension, at skride ind mod en Embedsmand, hvis Embedsførelse ikke er af en saadan Bestaenhed, at Regjeringen kan være tjent med at lade ham forblive i Embedet. Men nu siger jeg, og deri tror jeg, at jeg er fuldt enig med det ærede Medlem, at den Omstændighed, at en uordentlig, uesterrettelig, ligegyldig, forfalden eller udhygtig Embedsmand, hvis Embedsførelse maaske er til Forargelse i den Kreds, hvori han er hensat, kun skal kunne affedigelses med fuld Pension lige med den dygtige og nidkjære Embedsmand, der i en lang Aarrække har offret sine bedste Kræfter til Statens Tjeneste og gjort det med Iver og Nidkærlighed, er en Uret imod hele den danske Embedsstand og maa vække Forargelse hos Befolkningen, og dette maa vi altsaa se at raade Bod paa. — Det var jo kun et Hensigtsmæssighedshensyn, der fra Begyndelsen af bragte Spørgsmaalet om en ny Pensionslov under Forhandling her i Ri. Sdagen. Det var den nærmest foregaaende ærede Finantsminister, der